

مقصر کیست - حکومت یا جامعه جهانی؟

اخیرا حامد کرزی رئیس جمهور افغانستان، در حالیکه به حقیقت موجودیت فساد گسترده در دولت اعتراف نمودند، باز هم خارجیان را عامل عمده گسترش فساد در افغانستان دانستند. ایشان جامعه جهانی را به این متهم کردند که، کمک ها و قراردادهای خود سرانه آنان، سبب افزایش و گسترش فساد در دستگاه دولت شده و اینکار آنان دولتی را در کنار دولت افغانستان بوجود آورده است.

حامد کرزی طی کنفرانسی که بمنظور مبارزه با فساد در کابل دایر شده بود، به صراحت اعلام داشت که: خارجی ها "حکومت موازی" با حکومت افغانستان را بوجود آورده اند. و درست همین "حکومت موازی" حکومت افغانستان را ضعیف و بیچاره نموده، فساد و بی سامانی را در سراسر کشور وسعت داده است. و تا زمانیکه این "حکومت موازی" از بین نرود، فساد و نابسامانی هم از بین نخواهد رفت.

او واضحا گفت که: "زمانیکه حکومت ضعیف شد، مامور از رئیس جمهور نترسید، از رئیس شورا و سنای خود نترسید، از معاونین خود نترسید، از وزیران خود نترسید، معاشش را خارجی برایش داد، موتر ضد گلوله اش راهم خارجی برایش داد؛ او سرما ری (رای) نمیزند، او مرتکب فساد هم میشود و فکر میکند که من پشتیبان دارم، کسی چیزی بمن گفته نمیتواند."

هرچند رئیس جمهور کرزی در گذشته نیز کشورهای خارجی را انتقاد نموده و پای آنان را در فساد دخیل دانسته بود؛ اما این اولین بار است که با صراحت از "حکومت موازی" با حکومت افغانستان سخن گفته، آنرا عامل عمده گسترش دامنه فساد در دستگاه دولت قلمداد مینماید.

این سخنان رئیس جمهور در حالی مطرح میگردد که، ایشان از چند ماه به اینسو در رابطه به گسترش افسار گسیخته فساد در دولت، زیر فشار شدید حامیان خارجی شان قرار داشته و به ایشان هشدار داده شده است تا حتما علیه فساد مبارزه نمایند؛ در غیر آن مورد حمایت قرار نخواهند گرفت.

جامعه جهانی، بی کفایتی و ناکارآمدی حکومت افغانستان را تنها عامل فساد و ناکامی های هشت ساله میدانند.

این اتهام بندی ها و مقصر شمردن های متقابل که بدون شک باز هم خیمه شب بازی ای بیش نخواهد بود، در حالی صورت میگیرد که جنگ و خشونت در کشور شدت بیشتر کسب نموده، هر روز تعداد بیشتری از هموطنان بیگناه ما، به اشکال گوناگون، قربانی اشتباهات و خطاهای دولت ناکار آمد افغانستان و "حکومت موازی" آن (امریکائیان و اروپائیان) میگردند.

اظهارات اخیر مقامات سیاسی و نظامی امریکایی و انگلیسی مبنی بر شدت گرفتن جنگ و گسترش دامنه فساد در افغانستان و اعترافات اخیر رئیس جمهور کرزی مبنی بر فساد افسار گسیخته در دستگاه دولت، گواه این حقیقت است که، هشت سال گذشته، هشت سال مملو از ناکامی ها در عرصه جنگ با تروریسم و هشت سال پر از اشتباهات و خطاها در عرصه دولت سازی و مبارزه با فساد بوده است.

طی هشت سالیکه گذشت، هزاران افغان بیگناه به اشکال گونه گون به قتل رسیدند و خانه های فراوانی به ویرانه مبدل شد که تا هنوز هم دورنمایی برای پایان کشتار و ویرانی در افغانستان به چشم نمی خورد.

طی هشت سالیکه گذشت، دهها اداره فاسد و نابکار (زیر نامهای قشنگ و فریبنده) به اداره های فاسد قبلی افزوده شده، گام مؤثر و سازنده بی در راه دولتمساز و واقعی، برداشته نشد.

اکنون پس از هشت سال دولتمداری، هم رئیس جمهور کرزی و هم حامیان بین المللی شان، از سرخورده گی و ناکامی های شان در مهار کردن جنگ میگویند و از ناتوانی ها و ناکامی های شان در مبارزه علیه فساد افسار گسیخته در دستگاه دولت و شرم آورتر از همه اینکه، هریک، دیگری را مقصر دانسته، هنوز هم هیچکدام صادقانه در راه ختم جنگ و ریشه کن کردن فساد، گام بر نمیدارند.

اگر رئیس جمهور کرزی و حامیان بین المللی شان واقعا علیه فساد و مفسدین میرزمند، اولتر از همه باید عاملان اصلی ناکامی های هشت ساله را به میزماحکه بکشاند - آنانی را که با ایجاد ائتلاف مخوف اقتصادی میان جنگسالاران قطاع طریق و تکنوکراتان سود جو؛ تهداب اصلی فسادهای گسترده و کلان را گذاشته، هنوز هم دارایی های عامه را به اشکال گوناگون به یغما میبرند.

اگر امریکائیان و رئیس جمهور کرزی برآستی بدنبال مفسدین هستند، خوب است بجای اتهام بندی های نمایشی، به ماحول خویش نظر انداخته، از خویشاوندان، معاونین و تعداد زیادی از وزرای کابینه جدید و کابینه قبلی رئیس جمهور بپرسند که چگونه توانستند و با کدام معاش قادر شدند به میلیون ها دالر و به این مال و مکننت بسیار دست بیابند؟

هرگاه رئیس جمهور توانستند در اول از خویشاوندان، معاونین و وزرای خویش، حساب بگیرند، بدون شک قادر خواهند شد تا از دیگران نیز حساب گرفته، در مبارزه علیه فساد به موفقیت نایل آیند. در غیر آن با مبارزه نمایشی علیه فساد هرگز نمیتوان فساد را از جامعه ریشه کن نمود.

هرگاه رئیس جمهور در عمل، خود برای خویشاوندان، آشنایان و مامورین عالیرتبه شان، اوامر قرار داد های بزرگ با خارجیان را صادر کرده و یا واسطه شوند؛ از گسترده گی فساد هرگز کاسته نشده، و مردم هیچگاهی به سخنان شان باور نخواهد نمود.

مردم می خواهند تا رئیس جمهور کرزی این بار صادقانه، با قاطعیت و با شهادت در برابر دزدان کلان داری های عامه بایستند و از کلانترین ها - که معلودار نیز هستند - فی المجلس نام برده، از آنان بخواهند تا در برابر قانون، از ثروتهای میلیونی شان پاسخ بگویند.

مردم از سخنرانیهای بسیار و درامه سازی های تکراری، خسته و دلزده شده اند. مردم در انتظار عمل و در انتظار اصلاح از خود هستند.

مردم از رئیس جمهور کرزی و حامیان بین المللی شان می خواهند تا به ادامه استراتژی ناکام دولت سازی شان، بیش ازین اداره ها، ریاست ها و وزارت های فرمایشی و مصلحتی ایجاد ننموده، پول ملت را به کیسه های آشنایان و خویشاوندان معاشخور خویش نریزاند.

مردم به این عقیده هستند، تا زمانیکه ساختار حکومتی از ریشه تغییر ننموده، به مصلحت اندیشی، قوم گرایی، تنظیم گرایی و محل پرستی نقطه پایان گذاشته نشود؛ نا امنی، فساد لجام گسیخته و بیکاره گی دولت همچنان ادامه خواهد داشت.

همچنان مردم به این عقیده هستند که، تا آنگاهیکه دول خارجی بخصوص امریکائیان و انگلیسان، به بهانه های گوناگون، از دخالت مستقیم در امور سیاسی و اقتصادی کشور ما دست نکشند؛ نا امنی و فساد کماکان در افغانستان گسترش خواهد یافت.

بالاخره مردم به این باور اند که، هم جامعه جهانی و هم دولت تحت الحمایه شان برهبری حامد کرزی، در توسعه و گسترش دامنه فساد دست داشته و تا هنوز گناه این مصیبت بزرگ را یکجا باهم بدوش میکشند.

مردم از هر دو جانب صداقت میخواهند - صداقت در عملکرد های شان علیه فساد، صداقت در تلاش های شان به خاطر ختم جنگ و صداقت در کوشش های شان به منظور تأمین رفاه و آسایش برای مردم.

پایان